

Đức Dũng **SẮN VÀNG**

Tiểu thuyết

NXB Tổng hợp Sông Bé xuất bản lần đầu năm 1989
Nhà xuất bản Hồng Đức tái bản năm 2024

Chương 10:

BÍ MẬT TRONG LÒNG ĐÁ

Kỳ 4:

Đúng lúc Trung dướn người lên để chuẩn bị ngảy xô vào Công từ phía sau thì từ trên miệng hang, Duy Hưng bám vào sợi dây nhỏ đã lao thẳng xuống đầu hấn như một viên đá lở. Đó cũng là lúc thiếu tá Mai Thế vừa nâng khẩu súng ngắn, nhắm vào bắp đùi hấn. Chỉ một tích tắc nữa, viên đạn của anh đã bay ra khỏi nòng. Nhưng cú lao của Duy Hưng đã quật Trung ngã nhào xuống. Hấn lăn lông lốc theo đoạn dốc và cuối cùng bị mắc lại ở khúc ngoặt ngay trước mặt Mai Thế. Duy Hưng cũng bị trượt ngã theo và nằm đè lên trên người hấn.

Những tiếng động bất ngờ vang lên làm Công giật mình quay lại. Anh tròn mắt kinh ngạc thấy tên Trung đang nằm ngất xỉu trên nền đá ở cách đó một quãng ngắn và có một người đang lồng chiếc khóa sắt vào tay hấn. Bên cạnh đó, Duy Hưng đang gồng gượng ngồi dậy với hay bàn tay rỉ máu và khuôn mặt sây sát. Công cứ bàng hoàng đứng lặng đi như thế cho đến khi Mai Thế thông thả bước lên khoảnh đá và nói bằng giọng nghiêm nghị:

-Tôi là Mai Thế, Trưởng phòng Cảnh sát Hình sự, Công an tỉnh.

Giọng nói của Mai Thế âm vang trong vòm đá làm cho Công như choàng tỉnh. Anh nắm chặt hai tay Mai Thế, nghẹn ngào nói:

-Các anh đã đến! Cuối cùng thì các anh cũng đã đến!

Những giọt nước mắt trào ra trên gò má Công. Đó là sự sung sướng, nỗi tủi hờn và tất cả những chua chát, đắng cay mà anh đã phải nếm trải trong những ngày qua. Trong khi đó, Duy Hưng cũng đã gượng đứng lên. Anh trân trân nhìn Công như không tin ở mắt mình rồi kêu lên bằng giọng không giấu nổi sung sướng:

-Trời ạ! Công đây à? Sao cậu lại ở đây?

Công quay ngoắt lại. Qua đôi mắt kính ẩm ướt, anh đã kịp nhận ra Duy Hưng, người bạn từ thuở thiếu thời của mình. Anh loạng choạng bước xuống đoạn dốc và nắm chặt đôi bàn tay của Hưng. Không kìm nén được nữa, anh khóc òa lên như một đứa trẻ. Hưng gượng đau, mỉm cười:

-Mềm yếu quá! Vẫn chả thay đổi gì cả!

Hai mươi năm trước, khi đang dong trâu trên đồng làng, thằng bé Hưng đã bắt gặp một đám ba, bốn đứa trẻ đang xúm vào bắt nạt một đứa con trai cũng trạc tuổi nó nhưng gầy gò, yếu ớt như con gái. Đó là Công. Không thèm nói một lời, Hưng nhảy từ trên lưng trâu xuống và sử dụng đôi nắm đấm chắc nịch của mình, đánh dạt lũ trẻ kia. Sau đó, nó quay sang phía Công vẫn đang đứng khóc tím tím và cầu nhàu:

-Mày như là con gái ấy!

Câu chuyện ấy mở đầu cho tình bạn của hai đứa trẻ trong nhiều năm sau, cho đến khi họ lên đường vào học ở những trường đại học khác nhau. Và bây giờ, họ lại bất ngờ gặp nhau. Câu chuyện của tuổi thơ lại tái hiện nhưng trong một bối cảnh khốc liệt hơn nhiều.

Trong cái hòm đá chỉ có một vật duy nhất. Đó là một cái thạp gốm hoa nâu, chiều cao khoảng 35 phân và đường kính chỗ rộng nhất ở thân khoảng 30 phân. Ở miệng thạp có nắp đậy và cũng được trải kín bằng một thứ nhựa màu đen.

Thiếu tá Mai Thế bê chiếc thạp xuống, đặt giữa khoảnh đá. Dưới ánh nắng của miệng hang, những đường nét trang trí quanh thân thạp hiện rõ: Đó

là hình chim, hình dây hoa lá được cách điệu khá thanh thoát, mềm mại, sinh động.

Trong khi Công bắt đầu mở nắp thạp, Trung cũng tỉnh dậy. Hắn quỳ nhô lên và nhìn như bị thôi miên vào chiếc thạp. Đó chính là mục đích, là hy vọng, là cái mà hắn đã phải đổ ra bao nhiêu mồ hôi cùng với sự tàn bạo của mình để nhắm tới nó. Và bây giờ, vào cái giây phút hắn đã có thể nắm chắc những báu vật của dòng họ mình thì cũng chính là lúc hắn mất tất cả!

Bên trong thạp chỉ có một thứ duy nhất. Đó là một tập giấy cổ dày hàng trăm trang, chỉ chít những chữ Hán. Công đọc lướt qua. Khuôn mặt anh bỗng như bừng lên vì hạnh phúc. Quay lại phía Mai Thế và Duy Hưng đang tò mò nhìn, anh nói như reo lên:

-Trời ơi! Thật là vô giá!

-Nhưng đó là cái gì vậy? - Duy Hưng hỏi.

-Một cuốn gia phả. Không, đúng hơn, đây là một thứ biên niên sử về vùng đất này. Bắt đầu từ khoảng cuối thế kỷ XI và chấm dứt cách đây khoảng 320 năm. Một tài liệu lịch sử vô giá!

Mai Thế và Duy Hưng mỉm cười vì sự xúc động trong sáng của chàng trai. Còn Trung không nén được, cúi gục đầu xuống. Thì ra là như vậy! Hắn thâm nguyên rửa cả dòng họ hắn, nguyên rửa lời trăng trối của bố hắn và nguyên rửa ngay chính bản thân mình. Hắn đã phải trả giá quá đắt chỉ vì cái tập giấy vô tích sự kia. Trời ơi, giá như hắn có thể thoát khỏi chiếc khóa sắt, hắn sẽ nhào tới, sẽ giằng lấy cái tập giấy đáng nguyên rửa ấy để mà giẫm đạp để thỏa nỗi căm giận đang sôi lên trong con người hắn!

Khi đóng chiếc khóa sắt vào tay Trung trong hang Khẩu, thiếu tá Mai Thế không biết rằng anh đã đánh dấu chấm cho cuộc đời của một tên cướp thuộc loại sùng sỏ nhất.

Dương Văn Trung sinh năm 1958 tại Hải Phòng. Hắn là con trai thứ hai của Dương Văn Kính (tức Hai Kính) - một tay anh chị khét tiếng đã nhiều lần phải vào tù ra tội. Mẹ hắn, một phụ nữ gầy yếu đã qua đời từ năm 1960

vì bệnh lao. Từ nhỏ, Trung và anh ruột của hắn là Vũ được một người em của mẹ hắn nhận về nuôi nấng.

Hai anh em Trung lớn lên, mỗi người một tính nết. Vũ hiền lành, Trung nghịch ngợm. Năm 22 tuổi, Vũ lấy vợ và xin vào làm việc tại một kho hàng ở khu vực bến cảng Hải Phòng. Còn Trung khi đó vừa tròn 18 thì theo nghiệp bố. Hắn trở thành một tay trần lột chuyên hoạt động ở thành phố cảng, nhằm vào các đối tượng là những người từ tỉnh xa về Hải Phòng lấy hàng. Băng cướp này cùng với bốn, năm nhóm cướp khác được tập trung dưới bàn tay “thủ lĩnh” của Hai Kính.

Tám năm trước, trong một lần đụng độ với công an, Hai Kính bị trúng đạn vào bụng và chết sau mấy ngày quằn quại trong bệnh viện. Trước khi nhắm mắt, hắn đã trăng trối lại cho Trung cái điều mà hắn đã suốt đời giữ kín và hy vọng, đó là những bí mật của dòng họ còn giấu đâu đó ở trong vùng Sơn Động. Cũng từ đó, Trung thay bố hắn chỉ đạo những băng cướp hoạt động ở khu vực bến cảng. Sau nhiều cuộc truy quét của công an, những băng cướp này tan tác, chỉ còn sáu tên gom lại trong một nhóm lấy tên là “Cọc Biển”.

Trong vài năm, dưới sự chỉ đạo của Trung, “Cọc Biển” đã trở thành một trong những băng cướp liều lĩnh, táo tợn nhất. Chúng đã có tới bốn lần gây ra đổ máu và Trung đã trực tiếp nhúng tay vào cả bốn vụ đó.

Gần một năm trước, “Cọc Biển” tổ chức một cú làm ăn ở tại một kho hàng công nghệ. Băng cướp đã đụng độ với lực lượng bảo vệ kho và đã bỏ chạy sau khi hạ sát một bảo vệ. Điều trớ trêu của số phận, người bị giết chính là Vũ, anh ruột của Trung. Sau khi biết được điều đó, Trung đến nhà chị dâu lấy đi một số tiền và bắt đầu lang thang, lúc ra Quảng Ninh, lúc lên Hà Nội, vào Thanh Hóa... Hắn cứ trốn tránh lệnh truy nã cho đến khi làn sóng đào vàng bắt đầu nổi lên thì lần mò đến huyện miền núi của tỉnh H. này.

Điểm nóng hình sự trong huyện Lâm Sơn là Thung lũng Vàng đã bước đầu bị dập tắt. Nhưng giống như một thứ dịch bệnh, tại những tụ điểm đào đãi vàng khác gần đó và ở những huyện bên cạnh, tình hình vẫn rất phức tạp.

Những băng cướp tiếp tục nổi lên, tội phạm tiếp tục gia tăng. Trong số đó, người ta nói nhiều đến một băng cướp có tên là “Gấu”. Chúng hoạt động khá khôn khéo, thận trọng, luôn luôn di động qua những tụ điểm đào đãi vàng và đôi khi còn mở rộng phạm vi hoạt động sang các tỉnh lân cận.

Như vậy là bất chấp những kết luận của Thường vụ tỉnh ủy tỉnh H., cơn sốt vàng vẫn tiếp tục hoành hành. Nhóm công tác đặc biệt dưới sự chỉ huy của thiếu tá Mai Thế và đại úy Duy Hung vẫn phải tiếp tục lên đường.

(Còn nữa)

Đức Dũng